

Recensie: Hoge Weg ★★★★1/2****1/2

Bourla Antwerpen
dinsdag 18 december 2018

foto © Kurt Van der Elst

Recensie:

Hoge Weg van Bart Van Nuffelen en Johan Petit is zo'n prachtige voorstelling dat je actrice Evelien Bosmans achteraf in plaats van een daverend applaus een dikke warme knuffel wil geven. Bosmans zet erg knap en naturel een doodeerlijke (nadat iemand en zijn familie verkeerdelijk tekende, schrapte ze die handtekeningen met: 'Je moet wel eerlijk zijn anders telt het niet.') idealiste en altruïste neer die pro zelfhulp is en alle moeite van de wereld heeft om op hakken te stappen, want ze klikt altijd. Daardoor, in combinatie met haar froe froe en platte schoenen, denken veel mensen dat ze een turnleerkracht is. Een dromer die het goed heeft met iedereen en de moed erin blijft houden om handtekeningen te verzamelen voor haar petitie. Ze wil dat er een park komt met bankjes en een speeltuin op park spoor Oost in plaats van een parking. Het thema op zich is niet alleen erg realistisch, dat zijn ook de reacties die ze ontvangt wanneer ze in de hal van een appartementsblok door het anonieme leven van de bewoners probeert te geraken. Het levert erg herkenbare en zeer grappige taferelen op. 'Mensen hebben te veel te doen en te weinig tijd. Daar zijn al veel parken op gesneuveld.' stelt ze dan ook erg schattig halfweg de voorstelling. Of hoe Hoge Weg de schoonheid van afgewezen worden en de troost die je als eenzame ziel kan vinden in je dagdromen op een wondermooie manier belicht.

Manu Siebens tekende voor het decor. Aan het plafond hangt een ballon, links staat de kast met 64 deurbellen, er is uiteraard de plantenbak en de twee deurmatten. Groots op de tonen van 'Also sprach Zarathustra' komt Evelien op, terwijl er rook over de scène gespoten wordt, de lichtjes van de deurbellen blauw kleuren, en het licht in de hal aangaat. Die theatraliteit levert alvast een klein applausje op van enkele toeschouwers waar Evelien best mee kan lachen. Dat ontwaren we in haar glimlach. 'Het begin is altijd het moeilijkste. Elke keer opnieuw.' zegt ze waarbij ze ons de ganse tijd in de je-vorm aanspreekt en in ons een partner zoekt, de partner die ze niet heeft. 'Eerst een park, daarna een vriendje om samen mee op een bankje te gaan zitten in het park en daar te kussen.' klinkt het heerlijk romantisch. 'De veelheid van belletjes werkt soms verlamdend', laat ze verder nog horen.

Evelien komt zowat alle reacties tegen die je kan meemaken in Hoge Weg. Van de bewoner die haar niet laat uitspreken: 'Ik was nog niet klaar!' â€“ 'Ik wel.', tot de wat norse 84-jarige 'Ja, wie is daar?' die te voet niet meer in dat park zou geraken en haar afwimpelt met 'We gaan dit zo laten.' terwijl Evelien nog probeert door haar te zeggen dat ze haar als het park er is zal meenemen. Ze kan echter niet anders dan vaststellen dat 'vriendschap niet afgedwongen kan worden. Dat is een harde wet.' Verder is er nog de trage oude man die alle tijd nodig heeft om zijn sleutel te vinden om naar beneden te komen om in de hal vast te stellen dat hij zijn bril niet bijheeft wat ie toch noodzakelijk vindt voor ie iets wil tekenen, en is er het achterdochtige type dat denkt dat ze aanbelt om te checken of er iemand thuis is om eventueel in te breken: 'ik zen thuis en ik blijf thuis. Nah!', diegene die haar vierkant uitlacht: 'Hoe gade da noeme? Maar hoe verzinnen ze het! Maar allez, zeg!' of de man die niet mag tekenen: 'Zeg mor Gilbert. Een parking voor de otto's? Daddis perfect. Daar aan de hallen van de eroticabeurs? Ik heb aan mijn nichtje gezeten. Ik mag de komende 5 jaar niet meer tekenen.', de vrouw die wel wil tekenen maar niet de eerste op de lijst wil zijn, de moeder die haar zoontje in de hal laat wachten tot ze seks heeft gehad met een bodybuilder â€“ met stip een van de sterkere en grappige

(hij)scènes - en de drag queen die helemaal van de wereld is en Evelien 'een engel' vindt.

Soms kan ze haar verhaal niet in het Nederlands doen. Ze past zich dan aan zoals bij Adolf, de Franstalige man met lekker diepe stem die haar doet wegdromen. 'Die stem! Met hem zou ik wel op een bank willen zitten. Hij zou me dingen in mijn oor mogen fluisteren aan de vijver.' Maar soms willen mensen met een andere roots het tegenovergestelde wat een heerlijk 'Wij spreken hier Nederlands' oplevert terwijl de man in kwestie doet alsof zijn kennis van het Nederlands beter is dan die in werkelijkheid is. De humor in Hoge Weg ligt 'm niet alleen in de herkenbaarheid en de diversiteit van de antwoorden, maar ook aan de misverstanden die ontstaan zoals in 'Het is de juffrouw van de Carrefour!' en 'Het is de juffrouw van de voor!' of in kleine simpele dingen. Wanneer Evelien aan een kindje vraagt: 'Veel bomen samen is een?' en als antwoord 'bos' te horen krijgt terwijl ze hintte op een park, moeten we daar hartelijk om lachen. Het meest confronterende antwoord is met stip dat van de bewoner die stelt dat er veel armoede is in het appartementsgebouw en dat die mensen allemaal wel wat anders aan hun kop hebben dan een park.

Hoge Weg is zo mooi, zo warm, zo menselijk, zo romantisch, zo idealistisch, ongegeneerd dromerig en o zo herkenbaar. Dit is zo'n schone ode " hoewel met die types ook lieflijk de draak gestoken wordt - aan al wie ooit van deur tot deur ging, of het nu voor een petitie was, of Nieuwjaarse Zoete of Driekoningen te zingen, en daar net als ondergetekende wel eens afgewezen werd. Aan alle (jonge) mensen die straks van deur tot deur gaan. Bon courage!

< Bert Hertogs >

Hoge Weg speelt nog t.e.m. 22 december 2018 in de Bourla in Antwerpen en gaat daarna op tour.